

SCHNITZLER en VAN DER POT, omdat daardoor vermoedelijk misverstand kan worden voorkomen.

Beide heeren hebben namelijk of verkeerd gelezen of verkeerd begrepen wat de bedoeling is van de Nederl. Vereen. van controleerende geneesheeren. Het is natuurlijk ook zeer wel mogelijk, dat wij ons onduidelijk of onvolledig hebben uitgedrukt, in welk geval als eenige verontschuldiging is aan te voeren, dat het vaker voorkomt, dat iemand, die zich lang in een zaak heeft ingedacht, wel eens bij het redeneeren een enkele schakel in zijn bewijsvoering overslaat, omdat die voor hemzelf vanzelf sprekend was, terwijl de buitenstaander daardoor op een dwaalspoor wordt gebracht.

De eenige bedoeling van het voorgestelde besluit is, om er tegen te waken, dat de contrôle en behandeling in één hand komen.

We zagen gebeuren, dat sommige uitvoeringsorganen der ziekwet ambtenaren aanstelden, zij het met den naam van controleerend geneesheer of medisch-adviseur, die niet in de gelegenheid waren zich persoonlijk een beeld te vormen van de arbeidsgeschiktheid van den verzekerde, maar door een vraag aan den behandelend geneesheer zich op de hoogte wenschten te stellen.

Het behoeft nauwelijks betoog, dat daardoor de contrôle wordt gelegd in handen van den behandelend geneesheer, met alle gevolgen van dien.

Ik mag als bekend veronderstellen de ellende, die voor alle partijen voortspruit uit een contrôle door den behandelend geneesheer en zal daarover dus niet uitweiden. Het spreekt vanzelf, en dit aan het adres van collega VAN DER POT, dat er uitzonderingen moeten bestaan en dat men een dergelijken regel niet kan doorvoeren in afgelegen streken waar slechts één geneesheer is gevestigd en die voor den controleerend geneesheer practisch onbereikbaar zijn. Maar het is dan ook steeds onze bedoeling geweest om voor die uitzonderingen plaats te laten!

Den heer SCHNITZLER zou ik willen opmerken, dat het nooit onze bedoeling is geweest den specialisten gratis deskundige verklaringen te ontfutselen en dat door het betreffend besluit ook geenszins de weg daartoe wordt geopend.

Integendeel. In het standaardcontract van controleerende geneesheeren, door de Mij. opgesteld, dat steeds door onze vereeniging is gepropageerd en dat bij Post en Spoorwegen in gebruik is, wordt aan den controleerend geneesheer de bevoegdheid gegeven om in gevallen, waarin hij voorlichting noodig heeft, een specialist te raadplegen (*niet* den behandelend specialist) en van dezen op kosten van den opdrachtgever een deskundig rapport te vragen, wat natuurlijk heel iets anders is dan het overleg plegen met den behandelend specialist, voornamelijk over arbeidsgeschiktheid.

Ook bij den specialist behoort behandeling en contrôle niet in één hand te zijn.

Wel verre met van hem van meening te verschillen kunnen wij en ons bindend besluit verdedigen en de Arnheemsche voorstellen, die niet anders zijn dan een uitwerking daarvan, voorstaan.

Ik hoop met bovenstaande de bezwaren van de heeren SCHNITZLER en VAN DER POT, die zooals ik zeide vermoedelijk op misverstand berusten, voor zoover de noodige korthed het toelaat, uit den weg te hebben geruimd.

Dr. S. STURKOP.

DE TENNISARM.

In het verslag der vergadering op 9 December 1931 van het Genootschap ter bevordering van Nat.- Genees- en Heelkunde (zie *Ned. T. v. Geneeskunde* van 27 Februari j.l.) staat op bldz. 1044: „Prof. SNAPPER is het niet met den heer TIMMER eens enz.” Volgens prof. SNAPPER en volgens de aantekeningen van den secretaris dr. BACKER en volgens mijn herinnering is dat niet juist. Prof. SNAPPER heeft gezegd, dat hij het met den heer TIMMER *volkomen eens* is.

Amsterdam, 8 Maart 1932.

H. TIMMER.